

det dem noget forskelligt. Nu havde jeg glædet mig til at faa en Læge til herind i Tinget, for jeg tænkte mig, at naar vi mødte op sammen. — navnlig naar vi vare af forskellige Partier — og virkelig talte Lægernes Sag der, hvor vi mente, Lægerne havde Ret, saa vilde det virke ganske anderledes, end naar en enkelt Mand gør det. Nu ser jeg her, at en Kollega har foreslaaet et Voldgiftsraad. Jeg maa nu sige, at tvungen Voldgift er noget af det, som har været brændende paa mange Omraader; vi have jo her haft Diskussioner om tvungen Voldgift i Arbejdsstridigheder og paa mange andre Omraader. Det vilde selvfølgelig være ganske udmærket, hvis man kunde indføre tvungen Voldgift, men en Voldgiftsdomstol skal jo som Regel bestaa af 7 Medlemmer, 3 valgte af hver af Parterne, og en Opmand, og saa gaar det næsten altid saaledes, at de forskellige Parter ere bange for en saadan Voldgiftsdomstol, de ere bange for, at de 3 fra hver af Parterne ville staa paa hver sin Side, og at det saa vil blive Opmanden, der er den afgørende, og saa stole de ikke paa Opmandens Retfærdighed. Men i alle Voldgiftsdomstole har det dog hidtil været saaledes, at det har været foreslaaet, at der valgte de forskellige Fag deres egne Repræsentanter ind i Voldgiftsdomstolen; naar der har været Tale om Arbejdsstridigheder, skulde Arbejderne vælge de 3 Repræsentanter; Arbejdsgiverne de andre 3. Men her er det saaledes, at de 3 praktiserende Sygekasselæger skulde vælges efter Indenrigsministerens Bestemmelse. Det vil altsaa sige, at det er ikke Lægeorganisationen, der vælger dem, det er Indenrigsministeren, der bestemmer, hvorledes de skulde vælges. Hvis vi altsaa vedtage dette Lovforslag, kunde Indenrigsministeren træffe en hvilken som helst Bestemmelse, han vilde, med Hensyn til Valget af disse Læger. Nu frygter jeg ikke for, at den nuværende Indenrigsminister ikke vilde træffe de allerbedste Bestemmelser, men hvis det f. Eks. blev det ærede Medlem fra Assens (Bærntsen), der var Indenrigsminister — og det er jo ikke usandsynligt, at han naar det en Gang igen, og det skulde i og for sig glæde mig, thi han er en Mand, jeg paa mange Omraader holder meget af; jeg tror, at han har mange

gode Egenskaber, og dette Ministerium bliver jo ikke siddende altid, og saa kommer det ærede Medlem nok til en Gang igen — kunde jeg tænke mig, at det ærede Medlem vilde træffe saadanne Bestemmelser, der maaske gik Lægestanden lidt imod, thi det ærede Medlem har vist større Kærlighed til Sygekasserne, end han har til Lægerne. Og saa kunde jeg alligevel tænke mig, at Lægerne vilde sige: En Voldgiftsret, hvortil vi ikke en Gang selv have valgt vore Medlemmer, have vi ikke megen Respekt for. Og naar saa tilmed Indenrigsministeren i hvert enkelt Tilfælde skulde udnævne Opmanden, kunde Ministeren, hvis han vilde, udnævne en Sygekasseformand til Opmand; man har ikke en Gang nogen Garanti for, at Opmanden skal være upartisk. Jeg synes, det er mærkeligt, at en Kollega vil stille et saadant Forslag. Jeg synes ikke, det er... (*Bærntsen*: kollegialt). Nej, jeg synes ikke, det er rigtig kollegialt overfor Lægerne. Jeg tror, at det ærede Medlem i dette Tilfælde er optraadt mere, om jeg saa maa sige, som Reformpartimand end som Læge. (*Anders Nielsen*: Det er noget af det værste, man kan gøre). Det er noget af det værste, siger det ærede Medlem fra Løvel; jeg kan give ham fuldstændig Ret, i Øjeblikket er det noget af det værste, man kan være, det kan være, det bliver bedre en anden Gang. Saa vil det ærede Medlem endvidere have, at Voldgiftsraadet hvert tredje Aar skal fastsætte Normaltakster for Sygekasselægerne i Landets forskellige Egne. Det Spørgsmaal har jeg haft Lejlighed til at udtale mig om tidligere, og der er ingen Grund til at komme ind paa det her i Øjeblikket. Jeg tror imidlertid ikke, man kan fastsætte Normaltakster for Læger, og jeg tror heller ikke, det nogen Sinds lykkes at faa dem fastsatte. Jeg tror, at hvis man vil have Læger til en bestemt Takst, maa man gaa den Vej at ansætte dem som Embedsmænd. Af Embedsmænd kan man selvfølgelig forlange, at de skulde gøre et Arbejde til en bestemt Takst, men frie Borgere i et frit Land kan man nu en Gang ikke paalægge at gøre et Arbejde til en bestemt Takst.

Det er nogle af de væsentligste Indvendinger, jeg har mod Forslaget. Jeg tror nu ikke saa meget paa, at dette For-